

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie K. F.  
skazanego z art. 271 § 3 k.k. i in.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej  
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
w dniu 16 lutego 2021 r.,  
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 12 sierpnia 2020 r., sygn. akt II AKa (...)  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.  
z dnia 21 stycznia 2019 r., sygn. akt III K (...)

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w kwocie 770 (siedemset siedemdziesiąt) zł obciążyć skazanego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie o sygn. akt III K (...), Sąd Okręgowy w B. uznał K. F. za winnego popełnienia:

1. czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku (pkt X aktu oskarżenia), wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz art. 33 § 1, § 2 oraz § 3 k.k., skazał go na karę roku

pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

2. czynów opisanych w punktach X oraz XI części wstępnej wyroku (pkt XI i XII aktu oskarżenia), z których każdy wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu konstrukcji ciągu przestępstw, na mocy art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1, § 2 oraz § 3 k.k., skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

3. czynów opisanych w punktach XII oraz XIV części wstępnej wyroku (pkt XIII i XV aktu oskarżenia), z których każdy wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k., art. 273 k.k., art. 270 § 1 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu konstrukcji ciągu przestępstw, na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1, § 2 oraz § 3 k.k., skazał go o na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

4. czynów opisanych w punktach XIII oraz XV części wstępnej wyroku (pkt XIV i XVI aktu oskarżenia), z których każdy wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k., art. 273 k.k., art. 270 § 1 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu konstrukcji ciągu przestępstw, na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1, § 2 oraz § 3 k.k., skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

Następnie zaś sąd ten na mocy art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i § 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności oraz grzywny wymierzone oskarżonemu K. F. i orzekł wobec niego karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki

dziennej na kwotę 100 złotych. Z kolei na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia części szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w punktach XII i XIII części wstępnej wyroku, poprzez zapłatę na rzecz M. Sp. z o.o. z siedzibą w W., jako następcy prawnego B. Sp. z o.o. w W. kwoty 335.972,82 (trzysta trzydzieści pięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt dwa 82/100) złotych z tytułu umowy leasingu operacyjnego o numerze (...) zawartej w dniu 2 marca 2010 r. pomiędzy B. Sp. z o.o. z siedzibą w W. Oddział w B. a PUH P. K. F. oraz z tytułu umowy leasingu operacyjnego o numerze (...) zawartej w dniu 9 grudnia 2010 r. pomiędzy B. Sp. z o.o. z siedzibą w W. Oddział w B. a PUH P. K. F..

Apelację w tej sprawie wniósł obrońca K. F., zaskarżając wyrok sądu I instancji w całości i zarzucając mu:

*„1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. polegającą na:*

*a) naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez bezzasadną odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. F. w zakresie faktu, iż nie otrzymywał on od M. K., J. P. jakichkolwiek pieniędzy jak również nie było jego celem wyłudzenie pieniędzy od firm leasingowych z powodu ich sprzeczności z zeznaniami świadków, a to A. M., M. K., S. W. oraz J. P. w sytuacji gdy osobom tym postawiono zarzuty związane z zarzutami, jakie zostały postawione oskarżonemu w niniejszej sprawie i ich zeznania składane były w perspektywie uzyskania korzystniejszej sytuacji procesowej, a zatem winny być oceniane ze szczególną ostrożnością, zaś wyjaśnienia oskarżonego od początku były spójne, stanowcze i konsekwentne.*

*b) naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez bezzasadną odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. F. w zakresie faktu, że nie działał on z zamiarem wprowadzenia w błąd leasingodawców co do zamiaru wywiązania się z zawartych zobowiązań, w sytuacji gdy były one przez niego regularnie spłacane przez niemalże 2 lata, a zaprzestanie ich spłat nastąpiło z uwagi na okoliczności, których oskarżony nie mógł przewidzieć.*

c) dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań J. P., A. M., S. W. oraz M. K., dokonaną wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia poprzez bezkrytyczne uznanie zeznań wyżej wskazanych świadków za wiarygodne i dające podstawę do przypisania oskarżonemu winy za przestępstwa stypizowane w art. 271 § 3 k.k. oraz 286 k.k. w sytuacji, gdy osoby te mają postawione zarzuty związane z zarzutami, jakie zostały postawione oskarżonym w niniejszej sprawie, nadto mają interes w umniejszeniu swojej roli w przestępnym procederze oraz w obciążaniu winą inne osoby, a w takich okolicznościach zeznania w/w świadków winny zostać co najmniej poddane w wątpliwość,

- a w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że K. F. pozyskał środki pieniężne z tytułu umów leasingu zawartych przez niego z firmami leasingowymi oraz, że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartych zobowiązań, co skutkowało przyjęciem kwalifikacji prawnej czynów z art. 271 § 3 k.k., art. 286 § 1 k.k. oraz art. 65 k.k.”

Ponadto obrońca alternatywnie podniósł:

„błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dowolnym ustaleniu, że oskarżony działał z zamiarem wprowadzenia leasingodawców w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartych zobowiązań, w sytuacji gdy były one przez niego regularnie spłacane przez niemalże 2 lata, zaś powyższa okoliczność nie ma oparcia w żadnym dowodzie przeprowadzonym przez Sąd meriti” oraz „rażącą niewspółmierność wymierzonych wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności za ciąg przestępstw przypisanych oskarżonemu w punktach: 7, 8, 9 i 10 wyroku, a w konsekwencji orzeczenie kary łącznej w wysokości 3 lat pozbawienia wolności, z uwagi na:

- nienależyte uwzględnienie celów zapobiegawczych i wychowawczych kary;
- niedostatecznego uwzględnienia okoliczności łagodzących występujących w sprawie, warunków i właściwości osobistych oskarżonego oraz rażącą niewspółmierność kary grzywny, bez uwzględnienia dochodów sprawcy, jego warunków osobistych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych.”

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o:

„- wyeliminowanie z opisu czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 7-10 (z pkt IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV części wstępnej wyroku) słów: „działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz innych osób oraz „czym uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu;

- wyeliminowanie z opisu czynów przypisanych oskarżonemu w punktach, (czyn opisany w punkcie IX części wstępnej wyroku), 9 (czyny opisane w punktach XII oraz XIV części wstępnej wyroku) oraz 10 (czyny opisane w punktach XIII oraz XV części wstępnej wyroku) słów: „a także co do zamiaru wywiązania się z zawartych zobowiązań”

a w konsekwencji o zmianę kwalifikacji prawnej w zakresie wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów z art. 271 § 3 k.k. na 271 § 1 k.k. oraz wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynów:

- z pkt. 7 - czyn opisany w punkcie IX części wstępnej wyroku (pkt X a.o.) - art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k.;

- z pkt. 8 - czyn opisany w punktach X i XI części wstępnej wyroku (pkt XI i XII a.o.) - art 65 § 1 k.k.;

- z pkt. 9 - czyny opisane w punktach XII i XIV części wstępnej wyroku (pkt XII i XV a.o.) - art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k.;

- z pkt. 10 - czyny opisane w punktach XIII i XV części wstępnej wyroku (pkt XIV i XVI a.o.) - art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k.;

i w konsekwencji zmianę rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonej kary oraz obowiązku naprawienia szkody.”

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2020 r., w sprawie o sygn. II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i orzekł o kosztach postępowania.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego K. F. zaskarżając go w całości i zarzucił wyrokowi:

„1.rażąca obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

*polegające na nierozważeniu w sposób należyty zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k.*

*2. rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 53 § 1 k.k., art. 53 § 2 k.k. w zw. z art. 55 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. poprzez orzeczenie wobec skazanego kary łącznej bezwzględnej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy warunki osobiste skazanego jak również okoliczności sprawy nie uzasadniały takiego wymiaru kary.”*

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator Prokuratury Okręgowej w B. wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego należało oddalić jako oczywiście bezzasadną w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Sformułowane w kasacji obrońcy zarzuty nie spełniają ustawowych wymogów wynikających z art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. Przypomnieć należy, że kontroli w ramach skargi kasacyjnej podlega wyrok sądu drugiej instancji. Oznacza to, zatem, że przedmiotem postępowania kasacyjnego objęte są tylko te rażące uchybienia, których dopuścił się sąd odwoławczy procedując w ramach kontroli odwoławczej zainicjowanej wniesionym w sprawie środkiem odwoławczym. Rolą sądu kasacyjnego nie jest ponowne „dublujące” kontrolę apelacyjną rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu I instancji. Podniesione więc przez skarżącego w kasacji zarzuty skierowane *in extenso* pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegać będą rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów, które stawiane są orzeczeniu sądu odwoławczego; z reguły przywołanie zarzutów zawartych w apelacji służy autorowi kasacji dla wykazania, że nie zostały one rozpoznane zgodnie z wymogiem zawartym w art. 433 § 2 k.p.k. albo też mają związek z powielaniem rażąco błędnej oceny prawnej odnoszonej do prawa karnego materialnego (np. błąd subsumcji).

Innymi słowy, zarzutów podniesionych w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji nie można rozpatrywać samoistnie, w oderwaniu od zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Przy czym co istotne, dla prawidłowego podniesienia zarzutu kasacyjnego nie wystarczy stwierdzenie, że sąd odwoławczy zarzutu określonego rodzaju nie rozważył (co skutkuje naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k.), albo nie rozważył go należycie (uchybiecie art. 457 § 3 k.p.k.), ale chodzi w istocie o to, by wskazać, iż przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybiecie zaistniało w rzeczywistości. Trzeba więc wykazać na czym ono polegało oraz w jaki sposób skutkowało miało tak rażącym naruszeniem przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybiecia rangi bezwzględnej podstawy odwoławczej. Wymogom tym w żaden sposób nie odpowiada zarzut sformułowany w pkt 1 kasacji.

Obrońca w kasacji odwołując się do rażącego naruszenia prawa procesowego polegającego na nierozważeniu w sposób należyty przez sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego dotyczącego naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 7 k.p.k. w istocie podejmuje kolejną próbę poddania kontroli odwoławczej wyroku sądu *meriti*, tylko z tego powodu, że uprzednia nie była dla niego satysfakcjonująca. Świadczy o tym nie tylko formuła zarzutu, jaką autor kasacji nadaje sformułowaniu o rażącym naruszeniu przepisów prawa procesowego, ale przede wszystkim treść uzasadnienia kasacji, która w znaczącym fragmencie stanowi wierne odwzorowanie argumentacji przywołanej uprzednio w apelacji [str. 4-6 kasacji obrońcy od słów „(...) błędnie przyjął jakoby oskarżony działał (...)” do słów „(...) nie będzie można mu przypisać popełnienia czynu spenalizowanego w art. 286 §1 k.k. oraz czynu z art. 271 § 3 k.k.”]. Powyższe już na wstępie dyskwalifikuje słuszność tak stawianej tezy i przesądza o bezzasadności omawianego zarzutu. Jeżeli błędne ustalenia faktyczne nie mogą stanowić podstawy kasacji, to nawet nietrafne nazwanie przez skarżącego naruszeniem prawa procesowego, uchybiecia mającego realnie polegać na przyjęciu za podstawę wyroku błędnych ustaleń faktycznych, nie może skutkować rozpoznaniem takiego zarzutu, a tym samym prowadzić do obejścia ustawowego zakazu kontrolowania w instancji kasacyjnej trafności ustaleń faktycznych. Jedynie na marginesie tych rozważań warto zauważyć, że kontrola odwoławcza przeprowadzona została w sposób prawidłowy oraz kompletny, o

czym przekonuje treść uzasadnienia wyroku. Uważna lektura tego dokumentu pozwala przecież uchwycić odpowiednią argumentację, wskazującą na bezzasadność zarzutów podniesionych w apelacji, przede wszystkim tych kwestionujących prawidłowość przeprowadzonej oceny materiału dowodowego (patrz. str. 6-9 uzasadnienia -numeracja SN, rubryka 3.2 formularza).

Z kolei opisane w pkt II kasacji uchybienie w rzeczywistości stanowi niedopuszczalny na kasacyjnym etapie rozpoznania sprawy, zarzut „rażącej niewspółmierności kary”, albowiem przywołane przepisy – w tym art. 53 § 1 i 2 k.k. – określają, objęte sferą swobodnego sędziowskiego uznania, ogólne dyrektywy wymiaru kary (por. postanowienie SN z dnia 7 czerwca 2019 r., V KK 320/18, wyrok SN z dnia 11 stycznia 2018 r., III KK 232/17).

Z tych powodów orzeczono jak w sentencji postanowienia.